

זכר מואמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת בהעלותך תשפ"ד שנה י | גליון מס' 538

ת.ד 102 בני ברק | פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

פתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

"פתחו שערים" בענינת אמן

אמן היא אמן מלה אחת קטנה, בת שלוש אותיות, ואולם צפון בה כח רב לפתח שערי שפע וברכה בלי גבול ומדה. עליה אפשר להמליץ את המשנה במסכת אבות (ד ט), אותה נלמד בשבת הבאה עלינו לטובה: "אל תסתכל בקנקן, אלא במה שיש בו".

מכלל המקורות הרבים לכך, די אם נצטט קטע קצר מדבריו של הש"ה הקדוש (מסכת תמיד אות פ): "ומי שמכונן לכל ברכה וברכה היוצאת מפי המברך ועונה אמן בכונה כד"נו... משפיע שפע רב טוב לכל העולמות, הוא פותח המקור העליון מקור מים חיים, כמו שפותח המעין להשקות לכל הצריכים השקאה".

כך בקלות, ללא טרח או השקעה מיוחדת, יכול כל אחד מאתנו לפתח שערי שפע טובה וברכה, לעצמו, למשפחתו ולכלל ישראל. כל שנדרש ממנו הוא להקשיב לברכות ולענות אמן בכונה.

ענין זה אף נרמז בדבריו של הנביא ישעיה, בכתוב (כד יח): "ארבות ממרום נפתחו", שראשי תבותיו אמן. נתן לומר שענין זה אף עולה מהפסוק המפורסם הכתוב להלן בנבואת ישעיה (כו ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים", שעליו דרשו חכמים (שבת קיט ב) "אל תקרי שמר אמונים" אלא שאומרים אמן". סתם הכתוב ואמר "פתחו שערים", לפי שפגנתו גם לשערי הברכה, הנפתחים בפני האומרים אמן.

נדרשתי השבוע לכתב על ענין זה בעקבות דברים נפלאים שהראני אחד מידידי, בספר 'תפארת שלמה' לפרשתנו, מתורת האדמו"ר רבי שלמה הכהן מראדומסק. בתגובה לטענות המתאוננים אמר משה רבנו (במדבר יא יב): "האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את הינק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו". על דרך הפשט, פגנת הכתוב "כאשר ישא האמן את הינק", היא: כאשר ישא האב את בנו הקטן, ואולם התפארת שלמה' מבאר כתוב זה, כאלו נאמר "כאשר ישא האמן את הינק", שעל ידי ענינת אמן "יונקים מלמעלה את כל ההשפעות הטובות לבני ישראל".

קוראים יקרים! "פתחו שערים"! המפתח לשערי שפע וברכה ברוחניות ובגשמיות, מנח בידינו! נקפיד על ענינת אמן, נפתח את ימינו באמירת ברכות השחר בצותא, וישפיע עלינו ממרום שפע עד בלי די.

בקריאת "פתחו שערים!"
שבת שלום,

י' תמוז תשפ"ד

בני אמונים

בני תפלה בפרשה

לפקד את בית הנסות מדי יום

"ואתנה את הלויים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש" (ח ט)

דרש רבי שלמה זלמן אונגסדורפר, מגיד מישרים בפרשבורג:

בכתוב: "ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש" מזהירה התורה לבל יהיה "בבני ישראל" מי שבאים "אל הקדש" - לבית הנסות, רק מחמת שפוקד אותם "נגף", שאז ממהרים הם לבית הנסות לבקש על נפשם או לומר קדיש על קרוביהם. אלא על כל אחד מישראל לפקד את בית הנסות תמידים כסדרם, שחרית, מנחה וערבית (שפתי שלמה).

שבעה ימים

שערי שמנים פתוחים

"ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל משכן העדת: ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני" (י א-ב)

יש הנוהגים שלא לומר תחנון מיום הקרבת פסח שני במשך שבעה ימים, עד כ' באיר, על פי דברי הזהר (בהעלתך קנב ב) שבגמים אלו שערי שמנים פתוחים (ראה עבודת אפרים ח"ב פרק כז).

רבי שלמה קלוגר הביא ראיה לשיטה זו, אותה הוא מכנה "דעת המקבלים", מן התאריך שבו החלו בני ישראל את מסעם ממדבר סיני, כמפורש בכתוב שלפנינו. מדוע התעכבו בני ישראל במדבר סיני עד כ' באיר בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים? אל מדבר סיני הגיעו בני ישראל בראש חודש סיון בשנה הראשונה כדי לקבל את התורה, ואולם היה עליהם להתעכב עוד כמעט שנה, עד אחר "ד באיר, שכן רק בראש חודש ניסן בשנה השנית הוקם המשכן, ואז היה עליהם להתעכב עד אחר

הקרבת הפסח הראשון והשני. נמצא שנתן היה להתחיל את המסע ב"ד באיר בשנה השנית, אחר הקרבת פסח שני, ואף על פי כן המתינו עוד שבעה ימים ונסעו רק "בחדש השני בעשרים בחדש". מוכח שבעה ימים אלו נחשבים כימי מועד, ומכאן ראיה שאין לומר בהם תחנון ('אמרי שפר').

הזכרת שם החולה בתפלה

"ויצעק משה אל ה' לאמר א-ל נא רפא נא לה" (יב יג)

מנסח תפלתו של משה, שלא הזכיר את שמה של מרים, אלא אמר רק "רפא נא לה", למדו חכמים (ברכות לד א) ש"כל המבקש רחמים על חברו, אין צריך להזכיר שמו". וכתב המהרי"ל (הלכות שמחות א, הביאו המגן אברהם קיט א) שרק המתפלל על חברו העומד בפניו אין צריך להזכיר את שמו, אף המתפלל על חברו שלא בפניו צריך להזכיר את שמו.

את טעם החלוק בין מתפלל בפניו למתפלל שלא בפניו פרש הערוך השלחן (או"ח קיט א) כך: על התפלה להיות מפרשת וברורה, ולכך המתפלל על חברו צריך לפרש בתפלתו על מי הוא מתפלל. ואולם כאשר הוא מתפלל בפני חברו, נפרת פגנתו גם בלי להזכירו ולכך אין צריך להזכיר את שמו.

והנה מדברי המהרי"ל (שם) משמע שתפלת משה על מרים, שהיא המקור לדין שאין צריך להזכיר את שם החולה, היתה בפניה. ואולם בשו"ת 'אפרקסטא דעניא' (ח"א סי' כב) העיר שמלשון הפסוקים משמע שתפלת משה על מרים לא היתה בפניה, שכן לפני שלקחה בצרעת יצאו אהרן ומרים מאהל מועד, ככתוב (יב ה): "ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם".

הנצי"ב מוולוז'ין מבאר שאף אם תפלת משה לא היתה בפני מרים, נחשבה תפלתו כתפלה בפניה, שכן אף ללא הזכרת שמה היה ברוך שמתפלל עליה, מאחר שתפלתו נאמרה בעת שאהרן עמד לפניו והפציר בו להתפלל על רפואתה (מרומי שדה' ברכות לד א).

רק פרפת ה' היא תעשיר

לקבל סכום גדול בבת אחת. לבסוף, אחרי שנרכשו דרכי עשר דירות ומתעניינים נוספים עמדו על הפרק, נכנסתי בהתרגשות למשרד החברה.

הפעם המנהל קבל אותי בפנים חתומות. הגשתי לו את רשימת הרוכשים שהפנית למשרד, תוך שאני מצין בהתלהבות שאני בקשר עם מתעניינים נוספים. הוא הביט לסרוגין בי ובדף שהנחתי לפניו, הודה לי על מאמצי והבטיח שישלם לי דמי תווך על כל דירה שאזכח שנקנתה בתווכי.

"מה זאת אומרת?" נדהמתי, "כל הרוכשים שברשימה הפנו על ידי, ורק בעקבות זאת הם חתמו אתכם חוזה!"

"מי אמר?" התמם מנהל השווק. "אולי הם נחשפו לפרויקט בעקבות מסע השווק האגרסיבי שנהלנו בתקופה האחרונה?"

הבטתי בו בהלם. לא האמנתי למשמע אזני. שניה אחר כך התעשיתי, קמתי בתנופה מהכסא ויצאתי מהמשרד בלי לומר מלה. עוד אחר עם הוכחות, אמרתי לעצמי בשקט.

באותו יום שוב הייתי עסוק בטלפונים. השגתי את הקונים. חלקם הצטרפו אלי, אבל לא היה להם האמץ הנדרש לבוא ולהיעד שרכשו דרכי, מחשש שלא יקבלו את ההנחה שהבטחה להם. שלושה רוכשים הסכימו להגיע עמי למשרד החברה אבל מנהל השווק התעמת אתם ולא קבל את דבריהם. הוא טען שהם פנו למשרד לפני שדברו אתי, ולפיכך אני יכול ליחס לעצמי את הרכישות הללו.

רק על דירה אחת הצלחתי לקבל דמי תווך - הדירה של בני הדודים שעמדו לחתם על חוזה והודיעו שמוכינים אתי את הדירה. הם אמרו שיחתמו בתנאי שאקבל לפני כן את שכרי. רק לאחר שמונהל השווק חתם על הצ'ק והעביר לי אותו, הם היו מוכנים לחתם על חוזה. בכסף שהתקבל רכשתי משה איכותית לילדים שישינו עד אותו יום על מזרנים שהנחו על רצפת החדר. את יתר החלומות נאלצתי לגנוב בכאב לב.

עברו כמה ימים. ישבתי ליד השלחן בסלון ביתי, בדיוק במקום שבו חשבתי בתחלה את הרווחים העתידיים, ונסיתי לחשב מה עלי ללמד מהחוויה המתסכלת שעברתי. נזכרתי איך הייתי בטוח שבזכות ההפרויות שרקמתי עם אנשים רבים, בזכות המעלות הרבות שיש לפרויקט ובזכות האיות והגדל של הדירות, אזכה להצלחה. כמה שמחתי על כל עסקה שנסגרה ושכחתי דבר אחד - לבקש ברכה והצלחה ממי שמפתח הפרנסה בידי. להודות על כל הצלחה ולדעת שהכל ממנו.

מאז אותה פרשיה הפנמתי שההצלחה אינה תלויה לא בחיל ולא בכח. אנחנו עושים את ההשתדלות הנצרכת המטלת עלינו, ואלו התוצאה תלויה כלה אף ורק בידי שמים.

'השגחה פרטית' אדר א' תשפ"ד

הייתי מגלה כי אינם מעשיים...

יום אחד, בעודי חוזר מהפולל בשעת צהריים, עברתי ליד משרד החברה הבונה ומפתחת את הפרויקט שבו אנחנו גרים. לפתע הבריק בראשי רעיון: החברה צריכה לקוחות! אמרתי לעצמי, דירות רבות עדין בשלבי בניה ומחכות לקונים, והם בודאי ישמחו שאעזור להם בשווק הדירות.

פניתי מיד ונכנסתי למשרד המרווח. מנהל השווק קבל את פני בחמימות. שתפתי אותו בהתלהבות במחשבותי והוא הקשיב לי בתשומת לב רבה. כשסימתי לדבר, קם על רגליו, הגיש לי תיקיה גדושה בחמרי פרסום ואמר: "אתה מזמן לענין לקוחות ולשלחם אלינו למשרד. על כל קונה שיחתם חוזה דרכך, אנו נשלם לך דמי תווך כמקובל". בסיום דבריו הוא לחץ את ידי ואחל לי הצלחה.

את הדרך חזרה הביתה עשיתי כאדם המרחף על ענן של אשר. הייתי סמוך ובטוח בהצלחתי. בראשי תכננתי איך אפנה לאנשים, היכן אניח את הפרוספקטים ואיפה אתלה את הפוסטרים. הנה חלומי עומד להתגשם - יצירת הכנסה מכבדת מבלי לפגוע בסדרי הלימוד!

בבית התיישבתי, לקחתי עט בידי ובמלוא המרץ התחלתי לצון בפרסומים שקבלתי את מספר הטלפון שלי ליצירת קשר. נות ביתי נרתמה אף היא לעזרתי, והתחלנו לתכנן מה נעשה בכסף שנרויח, ולמי נתן את המעשרות. באותו ערב היה לנו תכנון מדויק איך נתמודד עם הרווחה הפלפלית הגדולה המתקרבת לפתחנו בצעדי ענק...

כבר למחרת התקשרתי לחבר שהתיעץ עמי בעבר על קניית דירה, "איך ידעת מתי להתקשר?" שאל, "אני בדיוק עומד לרכש דירה בפרויקט שעליו המלצתי." "זו החלטה מצינית" החמאתי, ובקשתי שלא ישכח לצון שהגיע דרכי.

ההצלחה המפתיעה סחררה אותי והטלפונים התחילו לזרם. כך במשך שבועות ארוכים נצלתי את שעות הפנאי לאתור ושכנוע קונים פוטנציאליים. שתפתי גם את בני משפחתי ובקשתי מהם לענין את מכריהם ולהפנותם אלי. אנשים הגיעו לביתי ושוטטו בו על תקן 'דירה לדנמה', מתלהבים מהגדל ומהאזור החדש והמתפתח.

עסקה רדפה עסקה, ואני דאגתי לתעד הכל בפנקס מיחד. כך המשכתי לנהל שיחות, ולחלק פרוספקטים במרץ בלתי נלאה. מדי פעם שקלתי לגשת ולבקש את התשלום המגיע לי, אולם בסופו של דבר העדפתי

כאברך צעיר חיותי את הסתירה והנגוד המשתפים לזוגות צעירים רבים בימינו: השתוקקתי להשיג משפנתא כדי לרכש קורת גג, ואולם משהשגתי אותה ורכשתי דירה בשעה טובה, חפיתי ליום שהיה תעלם מחיי.

הייתי אברך צעיר, אב לארבעה ילדים קטנים, ומלבד תשלום המשפנתא היו לי

הפעם המנהל קבל אותי בפנים חתומות. הגשתי לו את רשימת הרוכשים שהפנית למשרד, תוך שאני מצין בהתלהבות שאני בקשר עם מתעניינים נוספים. הוא הביט לסרוגין בי ובדף שהנחתי לפניו, הודה לי על מאמצי והבטיח שישלם לי דמי תווך על כל דירה שאזכח שנקנתה בתווכי.

הוצאות רבות שהלכו וגדלו. המציאות הלכה וטפחה בפני במלוא עצמתה: בשביל לחיות צריך כסף, והרבה... נמיתי עם התושבים הראשונים בפרויקט חרדי מתפתח שהיה בשלבי האכלוס הראשונים. למדתי בכלל שהמלגה בו היתה קרובה לאפסית, ונות ביתי לא עבדה.

הלחץ הזה גרם לי לחשב ללא הרף על רעיונות ליצירת הכנסה קבועה שתשתלב עם סדרי הכולל, ותקל עלי לעמד בשטף ההוצאות המתגבר. רעיונות רבים ומגוונים עלו במחי השכם והערב, ואולם עד מהרה

דיני הפסקה בקריאת שמע וברכותיה

דין עגית אמן על ברכה בין הפרקים

שמע ברכה בעודו מברך ברכות קריאת שמע או בעודו קורא את שמע, אם עומד בין פרקי שמע וברכותיה - יפסיק ויענה אמן. ואולם יש הסוברים שלגבי עגית אמן אחר ברכה דין העומד בין הפרקים כדין העומד באמצע הפרק, שאינו עונה אמן, מלבד אם עומד אחר אחת מברכות קריאת שמע, ושמע אדם אחר שפסיק לברך את אותה ברכה, שעונה אחריו אמן. ויש הסוברים שאף על אותה ברכה שפסיק לא יענה אמן.

כפי שאין מפסיקים בין ברכת המצוה לקיום המצוה. עוד כתב (סו לב): "לדעת הש"ס ערוך אין לענות אמן על שום ברכה, כשהוא בקריאת שמע וברכותיה", ומסתימת דבריו, מבאר שאף העומד בין הפרקים אין לו לענות אמן אחר כל ברכה, הן אם שומע את הברכה שסימה זה עתה, והן אם שומע שאר ברכות, וכך כתב בשו"ת 'ביעי אמר' (ח"ד סי' פט אות א).

3. 'חיי אדם' (כ ד). אף השו"ע הרב (סו ה) פסק: "אחר שאר ברכות אין עונין אמן בקריאת שמע וברכותיה אפלו בין הפרקים", אכן לגבי ברכת 'יוצר המאורות' פסק (נט ד) שאם סימה קדם הש"ץ, יענה אחריו אמן.

4. כתב הכ"פ החיים (נט כו) שלדעת ה"בית יוסף' (סו ד) העומד אחר הברכות שלפני קריאת שמע לא יענה אמן אם שמע מי שפסיק את אותה ברכה, שפיון שברכות אלו נאמרות על קריאת שמע, אין להפסיק ביניהן.

1. הש"ס ערוך (או"ח סו ה) מפרט את המקומות הנחשבים "בין הפרקים": "ואלו הן בין הפרקים: בין ברכה ראשונה לשניה, בין שניה לשמעי, בין שמע ל'והיה אם שמוע', בין 'והיה אם שמוע' ל'ויאמר'".

2. 'פרי מגדים' (נא א"א ג), הגהות רעק"א (סו ג), וכן פסק המ"שנה ברורה' (נט יח; סו כג). בשו"ת 'בגני עולם' (סי' ה) כתב שמתר לענות אמן גם על ברכתו של קטן, כל שלא ברך אותה להתמיד.

אוצרות אמונים

פנינים על סדר התפלה

אין עוד מלכהו

"כי כל אלהי העמים אלילים וה' שמים עשה"

אמרו חכמים (בראשית רבה ג ח) שביום הראשון לבריאת העולם היה הקדוש ברוך הוא יחיד בעולמו, שלא נבראו מלאכים עד ליום שני כדי שלא יהיה פתחון פה לומר שסיעו בבריאת שמים. האלשיך הק' (תהלים צו ה) מפרש שלזה פון המשורר בפסוק זה: מכה שעכב הקדוש ברוך הוא את בריאת המלאכים להודיע שהוא לבדו "שמים עשה", מוכח שכל "אלהי העמים" - ובהם אף מלאכי מעלה שיש אמות הסוגדות להם - אינם אלא "אלילים" - ונבראים הפפופים לעשות רצון קונם, ועבודה להם היא עבודת אלילים.

"כאן צריך להפסיק"

"כי כל אלהי העמים אלילים וה' שמים עשה"

ה'ש"ס ערוך' פוסק (או"ח נא) כי בעת אמירת פסוק זה 'צריך

להפסיק בין 'אלילים' ובין 'וה' שמים עשה', כדי שלא ישתמע ככופר חלילה בכה שכולל את הקדוש ברוך הוא בכלל האלילים. הלכה זו מציינת בסדורים רבים באמצעו של פסוק זה.

על רבי מאיר שפירא מלובלין מספר כי שמע פעם בעת התפלה, כיצד יהודי מפשוטי עם מתפלל ואומר מתוך הסדור: "כי כל אלהי העמים אלילים כאן צריך להפסיק וה' שמים עשה"... עם תם התפלה הגיב רבי מאיר ואמר: "עכשו נתישבה לי קטיה שהתקשיתי בה זה מכבר.

מה ראו מסדרי סדור התפלה לציין הוראה זו באמצע פסוק זה? ממה נפשך, מי שידע את פרוש המלים יבין מעצמו שצריך להפסיק בין שני חלקי הפסוק, ומי שאינו מבין את פרוש המלים הרי לא יבין גם מאמר זה, ומה הועילו חכמים בתקנתם? אולם עתה הדברים ברורים ומובנים: גם מי שאינו מבין את פרוש המלים יפסיק בין שני חלקי הפסוק, בעצם אמירת המלים 'כאן צריך להפסיק'..." (רבי מאיר מלובלין עמ' 148).

יהודי יקר!

זה הזמן לנקוט זימה, להמנות עם מזכי הרבים ולהצטרף לסגל 'גבאי אמן' המעטרים את בתי הכנסיות ברחבי הארץ וזוכים כעדותם האישית לראות ברכות וישועות בחייהם.

הקדם להגיע לפני תחלת התפלה ואמר בצותא עם מתפללים נוספים את ברכות השחר. מנסיון של רבים, זהו רעיון 'מדבק', ואט אט יצטרפו אליך שאר המתפללים לזימה נפלאה זו.

מענין להצטרף?

נא מלא את הטפס במכשיר 'נדרים פלוס', ואנו נצר עמך א"ה קשר לשליחת חמרים.

בין ממלאי הטפס לתקום א"ה הגרלה על זכות לנסיעה משפחתית לתפלה במקומות הקדושים, במיניבוס מפא.

"בכל ביתי נאמן הוא"

ידועה היא תקנת חכמים (מגלה ג ב) כי בכל עיר חבים להמצא "עשרה בטלנים" - עשרה אנשים הבטלים ממלאכתם ומצויים תמיד בבית הכנסת.

רבי צבי הירש הורביץ, ממלא מקום אביו בעל ה'הפלאה' ברבנות פרנקפורט, כתב כי תפקידם של אותם עשרה בטלנים אינו מסתכם רק בעסוקם בתורה ובתפלה, אלא אף בכך שהם עונים אמן אחר המברכים בבית הכנסת. וסימנה: "בטלן" בגימטריה 'אמן' (לחמי תודה' תוכחה יום א' דסליחות).

עניית אמן תסיר חרון אף

מלה אחת על אודות סבת האסונות הקשים שנתכו עליהם. הם חשו כי מדת הדין מתוחה וכי יש לסתם את הפרצה שבגינה הגיעו אליהם אסונות כה כבדים, אף, כאמור, לארץ כל שבעת ימי האבל נותר הרבי עטוף בשתיקתו ומאן לדבר דבר.

עם כלות השבעה, כמדי יום חמישי, הצטופפו החסידים סביב שלחנו של הרבי, שעמד להתחיל בשעור חמש-רש"י כמנהגו מדי שבוע ביום זה, והמתינו לדברי קדשו. בית המדרש היה מלא מפה אל פה. הקהל הרב ישב דרוך ומתוח והמתין לשמע דברי אלקים חיים ולדעת את הדרך אשר ילכו בה. באילו מן המעשים עליהם לפשפש ואיזו הנגה עליהם לתקן כדי שיסור חרון האף מעליהם.

"וירא ה' וינאץ מפעס בניו ובגתיו", פתח הרבי חרישית בצטוט הפסוק משירת האזינו (דברים לב ט), והמשיך: "ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בם" (שם כ). והוסיף והביא את דרשת ה'ספר' (פסקא שכ) על פסוק זה: "רבי דוסתאי בן יהודה אומר: אל תקרי 'לא אמן בם', אלא: 'לא אמן בם' - שלא היו רוצים לענות אמן".

מלותיו של הרבי היו מדודות, ודבריו חדרו אל מעמקי הלב: "אמן", אמר הרבי, "היא ראשי תבות: 'אהרן, משה נחמיה'; לא לחנם בא הדבר, אלא כדי ללמדנו כי משום שלא נזהרנו בעניית אמן נענשנו בפטירתם של שני אברכים צדיקים אלו בקצור ימים ושנים. הבה נתחזק כלנו בעניית אמן בקול רם ובכונה הראויה, וכך נזכה שיסיר ה' את חרון אפו מעלינו ויותר לא ישמע טד ושבר בגבולנו".

דברי האדמו"ר עוררו רשם רב באזני השומעים אשר התחילו כאיש אחד בלב אחד לתקן ולהתחזק בנושא זה. זמן רב לאחר מכן עדין נכר החזק בקרב כל בני הקהלה.

שירו למלך' עמ' 217; פתח מלוכה' עמ' שעב

קניז תשל"ט. השמועה הקשה עשתה לה כנפים והחרידה את הלבבות. אסון נורא פקד את קהלת קדש צאנו המפארת. הרב אהרן ק', אברך ירא שמים ותלמיד חכם, ממקורביו של הרבי מצאנו קלויזנבורג בעל ה'שפע חיים', נפטר באפן טרגי.

רבי אהרן קפח את חיו בתאונת דרכים מחרידה שהתרחשה בעיר יגנין סיטי שבניו ג'רזי, עירת מגוריו של הרבי באותם ימים, כשהוא מותיר אחריו אלמנה ויתומים רכים. דבר פטירתו הפך בהלם את מאות חבריו וידידיו עמם היה קשור בעבותות של אהבה, ואת קהל חסידי צאנו בכל העולם, ועורר את הכל לפשפש במעשיהם ולשוב בתשובה.

במסע ההלויה קורע הלב השתתפו מאות חסידים, והם מרוו בבכי על האסון הנורא שהתרחש בפתע פתאום. המספידים עוררו את הלבבות, והכל חשו כי עליהם לפשפש במעשיהם ולבדק בדרכיהם על מה זאת עשה להם אלקים כן.

בקשי יבש הדיו על מודעות האבל על פטירתו של האברך הצדיק, ועוד טרם התאוששו חסידי צאנו מהמהלמה הקשה שנתכה עליהם, וכבר הגיעתם בשורה מחרידה נוספת: רבי משה נחמיה ש' נפטר באפן פתאומי.

כרבי אהרן, גם רבי משה נחמיה היה אברך צדיק ותלמיד חכם, גם הוא ממקורביו של הרבי, אהוב ונערץ על כל חבריו וידידיו. גם הוא הותיר אחריו אלמנה ויתומים קטנים, והלבבות מאנו להאמין.

בעת קשה שכזו התפגס כל אחד מהחסידים אל תוף עצמו. איש לא יכול היה להותיר שוה נפש מול אסונות כה טרגיים שהתרגשו בזה אחר זה. היה ברור לכלם כי לא מקרה הוא, וכי מן השמים מבקשים לעוררם. כל אחד ערף את חשבון נפשו ובדק בחדרי לבו אחר הסעון תקון.

ומאיך גיסא, הכל נשאו עיניהם אל הרבי, שאותות הצער והיגון נכרו על פניו למודות הסבל. אולם אף כי הכל צפו למוצא פיו, בחר הרבי להתעטף במעטה של שתיקה.

לארץ כל מהלף השבעה נסו מקורביו של הרבי להציל מפיו ולו

שערי גן עדן

עניית אמן במשנת בעל ההלולא

רבי יששכר בער מראדושיץ י"ח בסיון תר"ג

רבי יששכר דב בארון, האדמו"ר הראשון לבית ראדושיץ, נולד בשנת תקכ"ה לאביו רבי יצחק בעירה ראדושיץ שבפולין. משחר ילדותו נכר היה כי לגדולות נוצר. הוא שקד על תלמודו יומם ולילה, וכל הליכותיו היו אפופות בגנוני קדשה.

הסתופף בצלם של רבים ממאורי החסידות, ובהם רבי משה לייב מסאסוב, החוזה מלובלין, היהודי הקדוש מפשיסטה

האהל על ציונו של הסבא קדישא מראדושיץ

וה'אוהב ישראל' מאפטא.

בשנת תקפ"ה, עם פטירת רבו ה'אוהב ישראל', החל לנהל את עדתו בעיר ראדושיץ, ורבים נהרו להסתופף בצלו. מערציו כנהו בחבת קדש הסבא קדישא מראדושיץ. נכדו רבי ראובן חיים צ'רניחה מתעד בספרו 'נפלאות הסבא קדישא' את ארחות חיו והנהגותיו. נפטר בערב שבת קדש פרשת בהעלתך, י"ח בסיון תר"ג, ונטמן בבית החיים בראדושיץ. לאחר פטירתו היה ציונו מוקד עליה לרגל להמונים ובפרט ביום ההלולא.

בקש לשמוע ברכות השחר

"הדר לשמע בכל יום ברכות השחר מאנשים ולענות אחריהם אמן, ומאד הזהיר לבניו ונכדיו שיאמרו הברכות בפניו, כדי שיענה אמן אחריהם"

(נפלאות הסבא קדישא מהדורת ירושלים תשע"ח עמ' עה).